

че, когато испадналіятъ е продалъ една стока безъ лукавство, прѣди да е приелъ пробата ѳ и испрацателніятъ листъ подписанъ отъ саміятъ человѣкъ, който испраща стоката, тогава въ такъвъ случай, тжжбата за повръщаніето не ся зима въ вниманіе и не ся слущя. Остава сега това, че тжжителтъ за повръщаніето е длъженъ да прѣдаде въ масжтж на кредиторитѣ, онія пары, които може да е зелъ до него врѣмя на посокж, заедно и паритѣ, които е иждивилъ испадналіятъ за подъ имя разноска, като на пр. за навло, кирія (за кола), комисіона, сигорита и пр. свврѣмянно е длъженъ да плати и онія пары, които не сж още заплатени за тія работы.

Членъ 283). Стока която е продадена на испадналіятъ, па да не му ся е още прѣдала, както и стока испратена до него, или до другито пакъ за неговж смѣткж, продавачтъ има право да я задържи.

Членъ 284). Спорядъ съдържаніето на горѣрѣченитѣ два члена, когато ся прѣдвиди (прѣмисли) нѣкоя полза, намѣстницитѣ сж позволени да постоянствоватъ съ позволеніето на търговско-сждилищніятъ чиновникъ, да заплатятъ на продавачтъ продадената стока, съ отрѣденжтж напрѣди цѣнж, мѣжду него и испадналіятъ, за да я зематъ тѣ.

Членъ 285). Намѣстницитѣ на испадналіятъ, явно е че иматъ право съ одобреніето на чиновника да имъ ся приемжт тжжбитѣ за повръщаніето на нѣща. А ако бы да произлѣзе нѣкоя распря отъ това нѣщо, слѣдъ като ся испита и прѣдири работата отъ чиновникътъ на търговското сждилище, то ще рѣши онова, което види за нужно